

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/61/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816202219
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7816202219.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudcov JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Alexandra Husivargu v spore žalobkyne : I. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom v S., B. 3, zastúpená JUDr. Hedvigou Gallovou, advokátkou, so sídlom v Bratislave, Zámocká č. 26, proti žalovanému : Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpenému advokátskou kanceláriou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kýčerského 7, o neplatnosť zmluvy o úvere, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy a vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 2. októbra 2018 sp. zn. 6C/48/2016

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Rožňava zo dňa 2. októbra 2018 č.k. 6C/48/2016-282 v napadnutej časti výroku I., ktorým súd určil, že zmluva - žiadosť o aktiváciu splátkovej karty Quatro č. 0019558047 zo dňa 30.10.2007 je bezúročná a bez poplatkov.

M e n í výrok II. rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 2. októbra 2018 č.k. 6C/48/2016-282 tak, že žalobu o zaplatenie sumy 2.592,68 € z a m i e t a v celom rozsahu.

Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 2. októbra 2018 č.k. 6C/48/2016-282 určil, že zmluva - Žiadosť o aktiváciu splátkovej karty Quatro č. 0019558047 zo dňa 30.10.2007 je bezúročná a bez poplatkov, v prevyšujúcej časti súd žalobu o určenie neplatnosti tejto zmluvy zamietol (výrok I.). Zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 2.592,68 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.) a nepriznal stranám sporu náhradu trov konania (výrok III.).

2. Rozhodol tak o žalobe doručenej súdu dňa 24.3.2016, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že zmluva o poskytnutí úveru č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.10.2007 uzatvorená medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného je neplatná a žiadala od právneho predchodcu žalovaného zaplatenie sumy 1.113,75 €.

3. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že zmluvu podpísala dňa 30.10.2007 a bol jej poskytnutý úver vo výške 995,82 €, ktorú pôžičku splatila vo výške celkom 3.186,64 € pravidelnými mesačnými splátkami po 41,25 Eur počnúc mesiacom november 2007 do 04.03.2016. Ďalej uviedla, že v čase podpisovania úverovej zmluvy nerozumela zložitým, finančným, obligačným vzťahom a zmluvné podmienky akceptovala. Text zmluvy bol písaný malými a ťažko čitateľnými písmenami. Žalovaný z neznámych dôvodov naďalej požaduje nedoplatok vo výške 1.157,00 Eur, preto žalobkyňa z opatrnosti naďalej mesačne uhrádza sumu vo výške 41,25 Eur napriek skutočnosti, že tento úver je už dávno

preplatený. Z obsahu uzavretej zmluvy je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára mal žalovaný už vopred pripravenú a žalovaná dopisovala do nej iba konkrétne osobné údaje, údaje o výške pôžičky vrátane príslušenstva, pričom tieto údaje boli pre žalobkyňu nejasné a obsah tejto zmluvy žalobkyňa žiadnym podstatným spôsobom nemohla ovplyvniť a ani neovplyvnila. Žalobkyňa má za to, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, a to navyše na základe neprijateľných podmienok uvedených v spotrebiteľskej zmluve. Žalobkyňa má za to, že v tomto prípade je potrebné skúmať platnosť Zmluvy o úvere, a to predovšetkým v časti uvedených úrokov z omeškania a ostatného príslušenstva a, či táto zmluva nebola uzavretá v rozpore so zákonom. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam sa postup žalovaného javí ako nekalá obchodná praktika a porušenie práva na strane žalobkyne, z ktorého vzniklo bezdôvodné obohatenie. S poukazom na § 451 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške 1.113,75 Eur. Žalobkyňa má naliehavý právny záujem na tejto určovacej žalobe s poukazom na tú skutočnosť, že ako spotrebiteľ má mať z dôvodu právnej istoty vyriešenú otázku skutočnej výšky dlhu. Žalovaný si uplatnil neúmerne vysoké úroky z omeškania a zmluvné pokuty, a tak na požadovanom určení rozsahu neplatnosti zmluvy existuje naliehavý právny záujem. Z uvedenej zmluvy jednoznačne nevyplýva aké sú vlastne splátky po zohľadnení neplatných častí zmluvy týkajúcich sa príslušenstva pohľadávky, je teda v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úrokoch, a preto s poukazom na § 41 OZ, keď obsah právneho úkonu zakladá hrubú nerovnováhu práv a povinností v neprospech slabšieho spotrebiteľa, t.j. evidentnú nadvládu nad dlžníkom (čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/EHS) je potrebné určiť neplatnosť zmluvy ako celku.

4. Súd na pojednávaní konanom dňa 14.2.2017 pripustil zmenu petitu v zmysle návrhu žalobkyne, ktorá žiadala aby súd, v prípade ak bude považovať zmluvu za platnú, vyhlásil zmluvu za bezúčinnú a bez poplatkov a sumu bezdôvodného obohatenia zvýšila na 2.592,68 Eur.

5. Súd vec právne posúdil podľa § 39, § 451 ods. 1,2, § 456 prvej vety, § 41, § 100 ods. 1 až 3, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spolu s § 52 ods. 1,2,3, § 53 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka a § 2, § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.12.2007 (t.j. v čase uzavretia zmluvy).

6. V prvom rade sa súd zaoberal tým, či žalobkyňa má v zmysle § 137 písm. c) CSP naliehavý právny záujem na podaní určovacej žaloby. Mal za to, že žalobkyňa ako spotrebiteľka má naliehavý právny záujem na podaní tejto určovacej žaloby, nakoľko sa tým môže vyriešiť otázka porušovania spotrebiteľských práv žalovaným. Súdom prináleží súdna kontrola nielen zmluvných podmienok, ale aj dokonca kontrola zmlúv s cieľom vylúčiť zo života spotrebiteľov neprimerané podmienky, aby sa tak naplnil cieľ sledovaný článkom 6 Smernice Rady 93/13/EHS.

7. Z vykonaného dokazovania považoval súd za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným zmluvou označenou ako „Žiadosť o aktiváciu Splátkovej karty Quatro“ vznikol právny vzťah, ktorý je potrebné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve. Na základe uzatvorenej zmluvy bol zo strany žalovaného žalobkyňi poskytnutý úverový rámec, t.j. určitá dojednaná výška peňažných prostriedkov, ktoré žalobkyňa čerpala prostredníctvom kreditnej karty. Súd danú zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle citovaných ustanovení § 52 a nasl. OZ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, keď právny predchodca žalobcu mal pri uzatváraní aj plnení zmluvy postavenie dodávateľa, pretože konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti (§ 52ods. 3 OZ) a na strane dlžníka vystupoval spotrebiteľ - fyzická osoba, ktorá neuzatvárala zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 OZ). Zmluva bola pripravená na formulári, ktorý vopred zo strany právneho predchodcu bol pripravený bez možnosti žalobkyne meniť obsah a text uvedenej zmluvy, pričom do textu zmluvy sa dopisovali iba konkrétne údaje týkajúce sa žalobkyne. Súd preto posudzoval právny vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľský a aplikoval ustanovenia OZ upravujúce spotrebiteľské zmluvy (§ 52 a nasl. OZ). Súčasne zo strany žalovaného išlo aj o poskytnutie spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 258/2001Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

8. Súd zistil, že vyššie oboznamovaná zmluva je v rozpore s ustanovením § 4 ods. 1 ako aj s § 4 ods. 2 písm. a), c), g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Vyplýva to zo skutočnosti, že žalobkyňa so žalovaným spísali žiadosť o aktiváciu splátkovej karty Quatro v zmysle bodu II. a následne žiadosť bola podpísaná žalobkyňou a žalovaným dňa 05.11.2007. Z tvrdenia žalovaného vyplýva, že žalobkyňi malo dôjsť Schválenie Žiadosti o splátkovú kartu Quatro - Potvrdzujúci list, ktorý bol doložený v spise. Žalovaný v konaní ani nepreukázal, či toto oznámenie žalobkyňi skutočne aj doručil. Zmluvné strany

viazali účinnosť uzatvorenej zmluvy o úvere na splnenie odkladacej podmienky. V časti VI. Vyhlásenie klienta žiadosti - zmluvy sa dojednali, že prijatím a schválením žiadosti zo strany žalovaného sa táto žiadosť stáva Zmluvou o vydaní a používaní platobnej karty, účinnosť zmluvy je viazaná na splnenie odkladacích podmienok, ktorými sú vydanie Potvrdzujúceho listu a doručenie PIN kódu Klientovi. Súčasťou žiadosti mali byť aj Obchodné podmienky. Vznik práv a povinností zmluvných strán, teda právne účinky zmluvy o úvere /napríklad právo žalovaného ako dlžníka požadovať poskytnutie úveru, právo právneho predchodcu žalobcu ako veriteľa na splatenie čerpaného úveru spolu s úrokmi podľa podmienok zmluvy a podobne/ strany zmluvy viazali podľa § 36 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka na splnenia odkladacej podmienky, ktorou je vydanie Potvrdzujúceho listu a doručenie PIN kódu Klientovi. Usudzujúc podľa spojky „a“ použitej v dojednaní podmienky, účinnosť zmluvy o úvere mala nastať za kumulatívneho splnenia oboch uvedených skutočností, teda vydaním potvrdzujúceho listu a dorúčením PIN kódu žalovanému. V spore bolo preukázané, že žalobkyňa dostala od právneho predchodcu žalobcu kreditnú kartu a túto aj používala, teda možno usúdiť, že PIN kód karty jej bol doručený. Druhá z uvedených skutočností - vydanie potvrdzujúceho listu však v spore preukázaná nebola a nevyplýva nepriamo ani z iných v spore preukázaných skutočností. Súd preto uzatvára, že aj keď žalovaný so žalobkyňou uzatvoril platnú zmluvu o úvere, jej účinnosť bola viazaná na splnenie odkladacej podmienky, ktorej splnenie nebolo v tomto spore preukázané. Z toho vyplýva, že žalobkyňa so žalovaným neuzavreli písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, ako to má na mysli ustanovenie § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, s poukazom na iné dôvody, než to že predmetná zmluva je tvorená nie jednou listinou, ale pozostáva z viacerých častí (ktorá skutočnosť je uvedená na viacerých miestach zmluvy), ktorú skutočnosť zákon nevylučuje a ktorá skutočnosť nie je ani v rozpore so smernicou Rady č. 87/102/EHS.

9. Súd na základe preskúmania predmetnej zmluvy zistil, že táto neobsahuje jednotlivé náležitosti zmluvy podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (najmä sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie úšľých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť, cenu tovaru alebo poskytnutej služby, ročnú percentuálnu mieru nákladov, ako ani ročnú úrokovú sadzbu.).

10. Pokiaľ ide o chýbajúce údaje, ako počet splátok, súd akceptuje skutočnosť, že v danom prípade išlo o poskytnutie revolvingového úveru, pre ktorý je typické, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Preto počet splátok úveru dopredu nemožno určiť. Na základe uvedeného súd absenciu týchto údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere žalovanému nevytkol. Súd však zistil, že zmluva neobsahuje ani riadne uvedený údaj o úrokovej sadzbe a RPMN a tiež údaj o termínoch jednotlivých splátok, pričom absenciu týchto náležitostí nemožno tolerovať. Súd mal za to, že spotrebiteľovi musia byť už pri podpise zmluvy poskytnuté všetky informácie, ktoré sa vzťahujú na žiadaný a poskytovaný úver. Musí teda poznať všetky informácie uvedené v § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie o tom, či za uvedených podmienok bude mať záujem o predmetný úver.

11. V tejto súvislosti súd konštatoval, že skutočnosť, že sa jedná o revolvingový úver nezbavuje právneho predchodcu žalobcu, aby táto náležitosť bola súčasťou zmluvy, a to aj z toho dôvodu, že RPMN nezahŕňa len úroky, ale aj ďalšie náklady spojené s týmto úverom Súd zdôraznil, že zákon nepozná výnimku pri revolvingových úveroch, ktorá by umožňovala absenciu RPMN priamo v zmluvnom dojednaní. Žalobkyňa a žalovaný uzavreli zmluvu, ktorej predmetom je spotrebiteľský úver (aj keď vo forme revolvingu), uvedená obligatórna náležitosť musí byť v zmluve uvedená a bolo povinnosťou žalovaného nastaviť podmienky splácania úveru tak, aby mu umožňovali vypočítať výšku RPMN. Pokiaľ ide o vyjadrenie, v ktorom tvrdil, že vzhľadom na charakter revolvingového úveru nie je možné určiť výšku RPMN priamo v úverovej zmluve, pretože sa úver čerpá a dopĺňa na základe vôle žalobkyne, a tým sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN, súd poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10.10.2012, sp. zn.17Co/215/2012, Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.03.2014, sp. zn. 2Co/135/2013 a Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.10.2013, sp. zn. 6Co/138/2013, z ktorých vyplýva opačný právny názor, podľa ktorého aj pri revolvingovom úvere musí byť v zmluve uvedený údaj o RPMN so zreteľom na to, že pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch určil ako zákonnú náležitosť stanovenie RPMN (bez rozlíšenia, či ide o revolvingový príp. iný druh úveru), aj pri revolvingovom úvere musí byť v zmluve uvedený údaj o RPMN. Indikatívny výpočet RPMN v záverečnej časti Obchodných podmienok či Cenníka, ktorý ani nebol súčasťou zmluvy (v zmysle žiadosti o aktiváciu splátkovej karty Quatro

súčasťou zmluvy sú Obchodné podmienky) a bol zaslaný žalobkyni až po jej schválení, nezohľadňujúci údaje platné v čase uzavretia zmluvy, nemožno považovať za splnenie povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z.

12. K údajom o úrokovej sadzbe súd uviedol, že tento v Žiadosti o aktiváciu splátkovej karty Quatro nie je uvedený vôbec, je uvedený len v Obchodných podmienkach predložených žalobcom, ktoré majú byť súčasťou uzatvorenej zmluvy, v článku VI.. V bode 34. Vymedzenie úrokov spôsobom uvedeným v Obchodných podmienkach je však podľa názoru súdu neurčité a nezrozumiteľné a z uvedeného nevyplýva ani výška jednotlivých zložiek mesačnej splátky, pričom priemerný spotrebiteľ nemá možnosť si uvedenú výšku ani vypočítať. Spotrebiteľ tak v čase uzatvárania zmluvy nemal vedomosť o tom, z akých položiek, v akej výške pozostáva navýšenie úveru. Až v schválení Žiadosti o Splátkovú kartu Quatro je uvedená aktuálna mesačná úroková sadzba vo výške 1,90 %. Pritom ide o podstatné údaje, ktoré najvýznamnejším spôsobom ovplyvňujú rozhodnutie spotrebiteľa pre uzatvorenie úverovej zmluvy. Zákon zároveň uvádza, že od spotrebiteľa nie je možné vyžadovať úroky alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve. Podľa názoru súdu právneho predchodcovi žalobcu nič nebránilo v tom, aby tieto údaje uviedol zreteľne a zrozumiteľne do textu zmluvy tak, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy / žiadosti mal vedomosť o tom, za akých podmienok mu je úver poskytnutý. Ak sa mal v tomto smere spotrebiteľ riadiť Obchodnými podmienkami či Cenníkom, súd tieto nepovažoval za platné zmluvné dojedania, keď žalovaný nemal možnosť nijakým spôsobom ovplyvniť obsah týchto dokumentov, vyjadriť sa k nim, pripomeniť výšku uvedených poplatkov a úrokov.

13. Súd považoval neuvedenie termínov splátok, ceny tovaru alebo poskytnutej služby, ročnej percentuálnej miery nákladov, ako ani ročnej úrokovej sadzby za neprijateľnú podmienku, ako to má na mysli ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Navyše súd poukázal na ustanovenie § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a tiež na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

14. Vzhľadom na konkrétne chýbajúce údaje v úverovej zmluve, a tiež vzhľadom na to, že žalobkyňa úver čerpala, súd zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavretú medzi stranami sporu považoval za platnú a v tejto časti žalobu zamietol, avšak poskytnutý úver považoval podľa citovaného ustanovenia § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov.

15. Vychádzajúc z uvedeného, súd dospel k záveru, že žalovaný mal v súlade s ustanovením § 4 ods. 2 písm. g) a § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s ustanovením § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nárok len na plnenie, ktoré poskytol žalobkyni, čo v danom prípade predstavuje sumu 1.023,81 Eur. Plnenie nad rámec uvedenej sumy považoval za bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného.

16. K námietke premlčania nároku žalobcu, ktorú vzniesol žalovaný súd uviedol, že pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plynie jednak subjektívna 2-ročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, a jednak objektívna 3-ročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, resp. 10 ročná pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. V danom prípade však podľa názoru súdu je potrebné aplikovať 10 ročnú premlčaciu dobu, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného súd považuje za úmyselné. Žalovaný má dlhodobu v predmete činnosti ako bankový subjekt, poskytnutie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Preto, ak žalovaný v zmluve o úvere neuviedol podstatné náležitosti v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch týmto obchádzal zákon, a toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Súd mal za to, že ide o bezdôvodné obohatenie získané úmyselne, nakoľko žalovaný je bankovým subjektom pôsiacim na finančnom trhu v Slovenskej republike, ako taký je si vedomý toho, aké právne predpisy regulujú jeho činnosť a neuvedenie podstatných náležitostí v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, do zmluvy o predmetnom spotrebiteľskom úvere, je nepochybne úmyselným porušením zákona, čo spôsobuje záver, že taktiež bezdôvodné obohatenie, ktoré takýmto

spôsobom vzniklo, je bezdôvodným obohatením získaným úmyselne. Ďalej je nesporné, že viackrát v priebehu rokov boli judikované všetkými súdmi rôznych stupňov porušenie práv spotrebiteľov aj priamo žalovaným. Preto v obdobných spotrebiteľských veciach je podľa súdu prvej inštancie potrebné vychádzať zo všeobecnej desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty, kedy žalovaný má vedomosť z judikovaných rozhodnutí o svojom zneužití práva, či využívaní neprijateľných zmluvných podmienok a preto v predmetnom právnom vzťahu strán sporu tohto konania je potrebné aplikovať objektívnu 10-ročnú premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 2. Občianskeho zákonníka.

17. Pri posúdení začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby súd konštatoval, že je potrebné vychádzať z preukázanej vedomosti, ktorou ale nie je porada s právnikom a ak nemáme preukázaný iný moment vedomosti, tak je potrebné vychádzať z momentu zaplatenia. (rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo 169/2017 zo dňa 10.1.2018). Žalobkyni pokiaľ ide o jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia začala dvojročná subjektívna ako aj desaťročná objektívna premlčacia lehota plynúť najneskoršie 12. novembra 2010 (t.j. deň zaplatenia splátky, ktorou došlo nad rámec poskytnutej sumy k vzniku bezdôvodného obohatenia, nakoľko okrem žalobkyňou tvrdenej porady s právnikom, na ktorú nie je možné prihliadať, nebol v konaní preukázaný iný moment vedomosti). Dvojročná premlčacia lehota uplynula 12. novembra 2012. Preto, ak si žalobkyňa uplatňovala nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podaním žaloby dňa 24.03.2016, bez ohľadu na skutočnosť, že k uplynutiu objektívnej premlčacej doby zatiaľ ešte nedošlo, k uplatneniu tohto nároku došlo po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že námietka premlčania vznesená žalovaným je dôvodná.

18. V danom prípade však súd aplikoval aj ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka s použitím princípu čl. 3 Civilného sporového poriadku. V súvislosti s uplatnením nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia poukázal na vady, ktorými trpí predmetná spotrebiteľská zmluva a s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa pri výške čerpanej sumy 1.023,31 Eur, spláca od roku 2007 až do súčasnosti a splatila už minimálne 3.980,66 Eur a spláca ďalej, pričom žalobca od nej napriek prebiehajúcej konaniu platby bez problémov prijíma, navyše stále požaduje od žalobkyne sumu cca 1.500,00 Eur. Preto podľa prvoinštančného súdu nemôže byť žalobkyňa sankcionovaná zamietnutím žaloby, nakoľko takéto rozhodnutie by nebolo rozhodnutím spravodlivým a bolo by vo výslovnom rozpore s princípmi dobrých mravov. Pre žalobkyňu by bol zánik uplatňovaného nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ňou uplatňovaného práva - s poukazom na viackrát v priebehu rokov judikované všetkými súdmi rôznych stupňov porušenie práv spotrebiteľov priamo žalovaným. Žalovaný má dlhodobo v predmete činnosti ako bankový subjekt, poskytnutie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Preto, ak žalovaný v zmluve o úvere neuviedol podstatné náležitosti v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch týmto obchádzal zákon, a toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu.

19. Na základe vyššie uvedeného, súd na námietku premlčania vznesenú žalovaným neprihliadal ako na dôvodnú, s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka s použitím princípu čl. 3 Civilného sporového poriadku.

20. Žalobkyňa v konaní preukázala, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, keď pri úvere, poskytnutom jej vo výške 1.023,81 Eur, od nej v splátkach prijal sumu spolu vo výške 3.980,66 Eur, a to minimálne v rozsahu sumy 2.592,68 Eur z titulu úrokov a poplatkov poskytnutého úveru, napriek tomu, že poskytnutý úver sa v zmysle citovaných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch považoval za bezúročný a bez poplatkov, dospel súd k záveru, že žaloba žalobkyne v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodná, a preto jej v tejto časti vyhovel.

21. Výrok o náhrade trov konania oprel o ustanovenie § 255 ods. 1,2, § 257 CSP a § 262 ods. 1,2 s poukazom na to, že žalobkyňa aj žalovaný boli v konaní úspešní čiastočne.

22. Proti uvedenému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný, a to proti výroku II. a III. a vychádzajúc z obsahu odvolania aj voči tej časti výroku I., ktorým súd určil, že zmluva - žiadosť o aktiváciu splátkovej karty Quatro je bezúročná a bez poplatkov. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP, pretože rozsudok nebol dostatočne odôvodnený, konanie pred súdom

prvej inštancie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

23. Odvolateľ namietal, že rozsudok je nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný. Nestotožnil sa so závermi súdu o absencii RPMN a úrokovej sadzby v zmluve o úvere, v ktorej súvislosti namietal, že súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou, vykonaným dokazovaním a neriadil sa názorom uvedeným v uznesení Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Co/366/2017. Poukázal na to, že súd prvej inštancie v závere o povinnosti uviesť RPMN aj pri revolvingovom úvere, okrem všeobecných tvrdení neuvádza ako inak by mala byť RPMN uvedená pri takomto type úveru. V tejto súvislosti odvolateľ dôvodil, že žalobkyňa za 10 rokov ani raz neoznámila, že jej chýba údaj o RPMN. Prvoinštančný súd nedostatočne posúdil charakter predmetnej zmluvy a skutočnosť, že pri takomto type úveru nie je možné určiť RPMN (s poukazom na špecifickosť revolvingového úveru).

24. K súdom vytýkanej absencii ročnej úrokovej sadzby žalovaný poukázal na skoršie odvolanie zo dňa 29.3.2017 a zdôraznil, že tento údaj bol jasne uvedený jednak v obchodných podmienkach, ktoré sú pevnou súčasťou žiadosti o úver ako aj v dokumente s názvom „schválenie žiadosti o splátkovú kartu Quatro - Potvrdzujúci list“. Zároveň uviedol, že žalobkyňa poznala údaj o výške úrokovej sadzby, súhlasila s tým, čoho dôkazom je podľa žalovaného tá skutočnosť, že kreditnú kartu vydanú na základe zmluvy o úvere využívala a čerpala z nej finančné prostriedky takmer 10 rokov. Žalovaný namietal, že Krajský súd v Košiciach v zrušujúcom uznesení podľa neho jasne uviedol v bode 28, že predmetná zmluva nie je tvorená len jednou listinou, ale pozostáva z viacerých častí a konajúci prvoinštančný súd sa neriadil uznesením Krajského súdu v Košiciach.

25. Za nepodložené odvolateľ považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej zo strany žalovaného považujúc ich za argumentačne neudržateľné a arbitrárne.

26. Vo vzťahu k aplikovanému ustanoveniu § 3 ods. 1 OZ zdôraznil, že v konaní nebolo nijakým spôsobom preukázané, že by žalovaný alebo jeho právny predchodca akokoľvek bránil skoršiemu uplatneniu práv žalobkyne z predmetnej zmluvy o úvere, čo by mohlo byť teoreticky dôvodom na takýto postup. Súd prvej inštancie uvádza len vágne tvrdenia, ako už súdy judikovali porušenia práv spotrebiteľov zo strany žalovaného. V tejto súvislosti rovnako žalovaný poukázal na zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktorý uviedol svoj názor aj vo vzťahu k posudzovaniu premlčania a poukázal na rozhodnutia NS SR, ktoré súd prvej inštancie ignoroval a vec posúdil v nesúlade s rozhodovacou činnosťou NS SR ako najvyššej súdnej autority.

27. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu vyjadrila písomne tak, že nesúhlasí s výhradami a námietkami odvolateľa a rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne a zákonné. Súd prvej inštancie vzťah medzi stranami sporu správne považoval za spotrebiteľský a aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, upravujúce spotrebiteľské zmluvy, aj ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, na základe čoho predmetnú zmluvu vyhodnotil ako bezúročnú a bezpoplatkovú. Žalobkyňa má za to, že žalovaný koná proti zásadám o dobrých mravoch, keď poskytuje fyzickým osobám úvery s neprijateľnými úrokovými, poplatkovými a sankciovými podmienkami. Poukázala na to, že úver vo výške 995,81 € jej bol poskytnutý v roku 2007, od ktorej doby pravidelne splácala mesačne 41,25 € a uhradila tak 3.980,66 €, napriek čomu od nej žalovaný naďalej požaduje ďalšie platby, preto nemala inú možnosť ako domáhať sa súdnej ochrany svojich práv. Stotožnila sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie aj vo vzťahu k posúdeniu premlčania a navrhla, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

28. Žalovaný v odvolacej replike poukázal na odsek 44 odôvodnenia rozsudku, v ktorom súd dospel k záveru o dôvodnosti námietky premlčania, teda o premlčaní údajného nároku žalobkyne v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe. Vo vzťahu k názoru súdu prvej inštancie o tom, že táto námietka je v rozpore s princípmi dobrých mravov, poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 1 Cdo 238/2017, a to najmä na úvahy, v zmysle ktorých samotné všeobecné skutočnosti o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax, týkajúca sa ochrany

spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel veriteľa. Je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia a žalobca musí preukázať, že v čase, kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota. Pokiaľ súd prvej inštancie žalovanému odoprel účinky vznesenej námietky premlčania z dôvodu ich rozporov s dobrými mravmi, takýto postup považuje žalovaný za nedôvodný zásah do princípu právnej istoty, pričom poukázal na uznesenie NS SR sp.zn. 3 Cdo 441/2013, z ktorého upriamil pozornosť na úvahu o tom, že takýto postup má miesto iba v ojedinelých a výnimočných prípadoch, a to vtedy, ak vznesenie námietky premlčania je výrazom zneužitia práva v neprospech toho účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by nepriznanie jeho nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprimerane tvrdým postihom. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že žalobkyňa mala dostatok času, aby svoje právo uplatnila na súde pred uplynutím premlčacej doby. Svojou pasivitou sa však vystavila právnym dôsledkom spočívajúcim v premlčaní jej práva na vydanie domnelého bezdôvodného obohatenia.

29. Žalobkyňa v odvolacej duplike zotrvala na svojich doterajších vyjadreniach a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

30. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

31. Odvolací súd zdôrazňuje, že tá časť výroku I. rozsudku, ktorou súd zamietol žalobu o určenie neplatnosti zmluvy nebola odvolaním napadnutá, preto nadobudla právoplatnosť a nebola predmetom odvolacieho prieskumu.

32. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu voči napadnutej časti výroku I. nie je možné vyhovieť a odvolanie voči výroku II. je dôvodné.

33. Rozsudok je v napadnutej časti výroku I. , ktorým súd určil, že zmluva - žiadosť o aktiváciu splátkovej karty Quatro č. 0019558047 zo dňa 30.10.2007 je bezúročná a bez poplatkov, vecne správny, preto ho odvolací súd v tejto časti potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP. Vo vzťahu k výroku II. neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie, preto ho odvolací súd zmenil tak, že žalobu o zaplatenie sumy 2.592,68 € zamietol v celom rozsahu.

34. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 24. marca 2020 o 09.55 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 17.03.2020 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

35. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods.1 písm. b/, d/ f/ a h/ CSP, t.j. súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (písm. d/), súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

36. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

37. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

38. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

39. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventúálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

40. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

41. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody vo vzťahu k určeniu, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov nie sú naplnené.

42. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu relevantného na posúdenie existencie dôvodov, pre ktoré je treba zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy súd vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok v napadnutej časti výroku I. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

43. K odvolacej námietke žalovaného o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že pri odvolacom prieskume bral zreteľ aj na to, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky už opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu.

44. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

45. Rozsudok musí obsahovať odôvodnenie v súlade s citovaným zákonným ustanovením, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vysporiada i so špecifickými námietkami strany sporu. V odôvodnení sa súd rozhodujúci o uplatnenom nároku musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súdne rozhodnutie musí preto obsahovať stručný a jasný výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku. Odôvodnenie má byť prostriedkom kontroly správnosti rozhodnutia nielen pre súd, ktorý ho vydal, ale aj pre súd, ktorý ho bude preskúmať v dôsledku opravného prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

46. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že o nepreskúmateľný rozsudok ide vtedy, ak dôvody neobsahuje alebo sú nezrozumiteľne podané. Odôvodnenie musí byť úplné v zmysle, že sa vysporiada so všetkými otázkami riešenými v konaní a musí byť v súlade s výrokom. Súd rozhodujúci o uplatnenom nároku sa teda musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho závery musia byť dostatočne vysvetlené.

47. Odvolací súd dospel k záveru, že preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie v časti odôvodňujúcej záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutí podľa ust. § 220 ods. 2 CSP, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia dostatočne vysvetlil svoje úvahy, na základe ktorých dospel k záveru o dôvodnosti žaloby. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol aj svoje úvahy, ako dospel k jednotlivým záverom s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky odvolacie námietky žalovaného.

48. Dôvody napadnutého rozsudku sú v časti odôvodňujúcej záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce, odvolací súd sa s nimi v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

49. Žalovaný v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

50. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku v napadnutej časti výroku I., ktorým súd určil, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

51. Žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia neplatnosti predmetnej zmluvy - žiadosti o aktiváciu splátkovej karty Quatro zo dňa 30.10.2007, zároveň sa domáhala určenia, že predmetná zmluva je bezúročná a bez poplatkov a žiadala zaviazat' žalovaného k povinnosti zaplatiť jej sumu 2.592,68 € titulom bezdôvodného obohatenia.

52. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle aktuálneho procesného predpisu žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo okrem iného o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. c/ CSP) aj o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. d/ CSP).

53. Podmienkou prípustnosti žaloby na určenie, či tu právo je alebo nie je, je naliehavý právny záujem žalobcu (písm. c/) a prípustnosť žaloby na určenie právnej skutočnosti musí vyplývať z osobitného predpisu, najmä hmotného práva (písm. d/), inak je takáto žaloba neprípustná.

54. Určenia právnej skutočnosti, akou sú aj neplatnosť právneho úkonu, aj určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, sa možno domáhať iba vtedy, ak to vyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. d/CSP).

55. S účinnosťou od 1.1.2018 však bol novelizovaný zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., a to zákonom č. 279/2017 Z.z..

56. V zmysle § 11 ods. 4 zákona 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2018 spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

57. S účinnosťou od 1.1.2018, a teda aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, už bola daná možnosť podať žalobu o neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, lebo to vyplýva z osobitného predpisu, ktorým je zákon 129/2010 Z.z., a preto je potrebné žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti považovať za prípustnú v zmysle ust. § 137 písm. d/ CSP.

58. Úvaha súdu prvej inštancie o existencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v zmysle ust. § 137 písm. c/ CSP je tak nadbytočná, čo však nemá vplyv na vecnú správnosť výroku, ktorým určil, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov.

59. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd následne skúmal, či dôvody, pre ktoré súd určil, že spotrebiteľský úver uzavretý na základe zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov, sú opodstatnené. Dospel pritom k záveru o opodstatnenosti týchto dôvodov.

60. Súd prvej inštancie správne danú zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, na základe čoho aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Zároveň správne uzavrel, že predmetná zmluva neobsahovala zákonom požadované náležitosti, v dôsledku čoho je predmetná zmluva považovaná za bezúročnú a bez poplatkov. Jedným z nich je údaj o RPMN, ako náležitosť zmluvy vyžadovanú podľa § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

61. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil odvoláciu námietku žalovaného, že súd prvej inštancie sa vôbec neriadil pokynmi odvolacieho súdu vyjadrenými v uznesení sp.zn. 2 Co 366/2017. Súd prvej inštancie vo svojom skoršom rozhodnutí nedostatočne posúdil charakter predmetnej zmluvy, a to revolvingovej zmluvy, ktorý nedostatok v tomto svojom rozhodnutí odstránil. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že vo vzťahu k chýbajúcim údajom o počte splátok, súd akceptoval skutočnosť, že v danom prípade išlo o revolvingový úver, pre ktorý je typické, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Preto počet splátok úveru dopredu nemožno určiť. Na základe uvedeného súd absenciu týchto údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere žalovanému nevytkol.

62. Súd však zistil, že zmluva neobsahuje ani riadne uvedený údaj o úrokovej sadzbe a RPMN a tiež údaj o termínoch jednotlivých splátok, pričom absenciu týchto náležitostí nemožno tolerovať. Odvolací súd sa s uvedenými závermi stotožňuje, keďže správne súd prvej inštancie vychádzal z úvahy, že skutočnosť, že sa jedná o revolvingový úver nezbavuje žalovaného (resp. jeho právneho predchodcu) povinnosti uviesť v zmluve RPMN.

63. Uzavretá úverová zmluva o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty nie je vylúčená z pôsobnosti zákona 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, s poukazom na ust. § 1 ods. 2 a 3 citovaného zákona, ktorý taxatívne určuje, čo sa nepovažuje za spotrebiteľský úver. Pretože úver poskytnutý a čerpaný formou kreditnej karty nie je vylúčený z pôsobnosti zákona 258/2001 Z.z., veriteľ je povinný i pri revolvingových spotrebiteľských úveroch splniť podmienky upravené v tomto zákone a zmluva o takomto úvere musí obsahovať náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 citovaného zákona vychádzajúc zo vstupných údajov.

64. Tieto náležitosti nepochybne v uzavretej zmluve chýbajú, keďže v zmluve nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov.

65. Nedôvodná je teda odvolacia námietka žalovaného o objektívnej nemožnosti určenia výšky RPMN pre celú dobu trvania úverového vzťahu, pretože jeho povinnosťou bolo uviesť ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vychádzajúc z údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na začiatku úverového vzťahu bola zrejماً výška úveru,

dohodnutý úrok, splátky úveru, preto vychádzajúc z týchto údajov bolo potrebné uviesť aj túto zákonom vyžadovanú náležitosť.

66. Správna je úvaha súdu, že indikatívny výpočet RPMN v záverečnej časti Obchodných podmienok či Cenníka, ktorý ani nebol súčasťou zmluvy (v zmysle Žiadosti o aktiváciu splátkovej karty Quatro súčasťou zmluvy sú Obchodné podmienky) a bol zaslaný žalobkyni až po jej schválení, nezohľadňujúci údaje platné v čase uzavretia zmluvy, nemožno považovať za splnenie povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z.. Pre úplnosť odvolací súd dopĺňa, že vo všeobecnosti aj pokiaľ zmluva o revolvingovom úvere obsahuje indikatívny výpočet RPMN a tento je uvedený formou zložitého matematického vzorca, možno takýto údaj považovať za nezrozumiteľný a nečitateľný, teda v podstate neexistujúci. Keďže v tomto vzťahu má súd povinnosť chrániť spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu, takto uvedený výpočet, v ktorom ani nie je ozrejmené, čo znamená označenie „indikatívny výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov“, nenahrádza uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov.

67. Odvolací súd sa preto stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov (vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

67. Nebolo možné akceptovať ani námietky odvolateľa, týkajúce sa uvedenia informácie o ročnom úroku, ktorý mal byť uvedený jednak v obchodných podmienkach, ako aj v potvrdzujúcom liste.

68. Krajský súd v Košiciach zotrváva na svojom stanovisku, že zmluva nemusí byť obsiahnutá iba na jednej listine, ale môže pozostávať z viacerých listín, s ktorou skutočnosťou sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal, a to najmä vo vzťahu k odôvodneniu zamietnutia žaloby v časti určenia neplatnosti predmetnej zmluvy. Uvedené však nič nemení na správnosti záveru súdu prvej inštancie o chýbajúcom údaji o zmluvnom úroku v zmluve uzatvorenej medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného s dôrazom na to, že od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere

69. Odvolací súd uvádza, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel napr. od obchodných zmlúv majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa zrejme uniknú (napr. rozhodcovská doložka alebo dojednanie o zmluvnej pokute). Pokiaľ tak aj napriek tomu dodávateľ urobí, nespráva sa v právnom vzťahu poctivo a takémuto dojednaniu nemožno priznať právnu ochranu.

70. V rámci spotrebiteľských zmlúv dojednania o zmluvnom úroku (podobne ako rozhodcovská doložka alebo zmluvná pokuta) zásadne nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok.

71. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v danom prípade nebolo preukázané ani doručenie potvrdzujúceho listu a zároveň všeobecné obchodné podmienky neboli žalobkyňou podpísané.

72. Vzhľadom na uvedené úvahy súd prvej inštancie správne uzavrel, že predmetná zmluva neobsahovala zákonom požadované náležitosti, v dôsledku čoho je predmetná zmluva považovaná za bezúročnú a bez poplatkov. Odvolací súd preto rozsudok v napadnutej časti výroku I., ktorým súd určil, že zmluva - žiadosť o aktiváciu splátkovej karty Quatro č. 0019558047 zo dňa 30.10.2007 je bezúročná a bez poplatkov, ako vecne správny potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

73. Následne odvolací súd podrobil prieskumu rozhodnutie o uplatnenom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom dospel k záveru, že vo vzťahu k výroku II. napadnutého rozsudku bol naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 2 písm. h/ CSP.

74. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že nárok bol na súde uplatnený po márnom uplynutí dvojročnej subjektívnej lehoty (k otázke začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia na základe žalôb podaných spotrebiteľmi sa vyjadril Najvyšší súd SR v

rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 169/2017 zo dňa 10.1.2018, na ktoré odvolací súd poukázal už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí) a preto správne považoval žalovaným vznesenú námietku premlčania za dôvodnú.

75. Za dôvodné však považuje odvolací súd námietky odvolateľa vzťahujúce sa na aplikáciu desaťročnej objektívnej lehoty, ako aj vo vzťahu k aplikácii §3 OZ, pri posúdení vznesenej námietky premlčania.

76. V zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

77. Podľa § 107 ods. 2 OZ najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

78. Ust. § 107 Obč. zákonníka ustanovuje kombinované premlčacie doby, a to subjektívnu, ktorá je 2-ročná a objektívnu, ktorú nemožno prekročiť, hoci by ešte boli podmienky pre uplatnenie subjektívnej premlčacej doby a ktorej dĺžka je určená rozdielne podľa charakteru získania bezdôvodného obohatenia. V prípade, ak bolo bezdôvodné obohatenie získané bez úmyselného konania, jej dĺžka je 3 roky a ak bol taký prospech získaný úmyselne, určil Občiansky zákonník jej dĺžku v rozsahu 10 rokov. Aj plynutie týchto lehôt je stanovené odlišne a aj ich plynutie a skončenie nie sú na sebe závislé. Osobitne je upravený aj začiatok plynutia týchto premlčacích dôb. Pre začiatok behu subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná, nie predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Pritom nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto obohatenia na jeho úkor dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti prípadne aj skôr. Naproti tomu plynutie objektívnej premlčacej doby je upravené bez akejkoľvek závislosti na subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení získanom na jeho úkor; v zmysle ust. § 107 ods. 2 OZ plynie odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu (R 25/1986).

79. Vzájomný vzťah subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vzneseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/169/2017).

80. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o možnosti aplikácie desaťročnej objektívnej lehoty, pretože v konaní nebol preukázaný úmysel žalovaného, ani jeho právneho predchodcu, a to ani nepriamo, získať majetkový prospech na úkor žalobkyne.

81. Občianske právo nedefinuje pojem zavinenia a pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie je založené na dvoch zložkách, a to vedomostnej a vôľovej zložke. Pri úmyselnom zavinení je zastúpená tak vedomostná, ako aj vôľová zložka. Pri nedbanlivosti je daná len vedomostná zložka. Definícia úmyselného zavinenia je obsiahnutá v ustanovení § 15 Trestného zákona.

82. Podľa § 15 Trestného zákona, trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel a/ chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom alebo b/ vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmeneý. Preto v prípade skúmania úmyslu páchatela je potrebné vždy skúmať vedomostnú zložku (či páchatel vedel, že koná protizákonne) a vôľovú zložku (či chcel konať protizákonne). Právna teória trestného práva rozoznáva dve formy úmyselného zavinenia, a to úmysel priamy a úmysel nepriamy.

83. Priamym úmyslom (dolus directus) sa v zmysle § 15 písm. a/ Trestného zákona rozumie to, keď páchatel chce spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom. Vedomostná zložka však nie je v tomto ustanovení riešená výslovne (ako pri nepriamom úmysle). Uvedené ustanovenie ale predpokladá, že ak chcel páchatel porušiť alebo ohroziť chránený záujem, musel vedieť aj o tom, že bude konať protiprávne. Iná situácia však nastáva pri nepriamom úmysle (dolus indirectus). V tomto prípade páchatel vie (vedomostná zložka), že svojím konaním ohrozí záujem chránený Trestným zákonom, avšak pre prípad, že sa tak stane, je s tým uzrozmeneý (vôľová zložka). Z toho vyplýva, že páchatel priamo nechce záujem ohroziť alebo porušiť, ale je uzrozmeneý s tým, že sa tak môže stať.

84. Z civilnoprávneho hľadiska pri bezdôvodnom obohatení nie je možné pri zavinení hovoriť o páchatelovi a o porušení alebo ohrození záujmov chránených Trestným zákonom. Analogicky sa tu však jedná o úmyselné získanie neoprávneného majetkového prospechu, ktorý v tomto prípade predstavuje úmyselné bezdôvodné obohatenie jedného subjektu na úkor druhého subjektu.

85. Samotné všeobecné skutočnosti („fakty“) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé osebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Ako už bolo vyššie uvedené, v predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia, aplikujúc analógiu podľa Trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu.

86. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska, a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú premičiaciu dobu. Z uvedeného teda zákonite vyplýva, že v prvom rade je potrebné správne právne posúdiť, z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 ods. 2 OZ. Iná situácia nastáva napr. pri bezdôvodnom obohatení bez právneho dôvodu, ako pri bezdôvodnom obohatení z neplatného právneho úkonu, z časového hľadiska, kedy k obohateniu reálne došlo.

87. Odvolací súd poukazuje na úvahy Najvyššieho súdu SR, vyslovené v rozhodnutí sp.zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018, v zmysle ktorého samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa, vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa.

88. V danom prípade úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne nebol preukázaný, a preto nedošlo k predĺženiu objektívnej premičacej doby na 10 rokov.

89. Odvolací súd však zdôrazňuje, že v prejednávanej veci bolo podstatné z hľadiska posúdenie námietky premičania uplynutie subjektívnej 2-ročnej premičacej doby, keďže po jej uplynutí premičané právo nemožno oprávnenému priznať, a to ani za situácie, ak by ešte plynula objektívna premičacia doba, či už 3-ročná alebo 10-ročná. Teda aj keď súd prvej inštancie nesprávne vychádzal z 10-ročnej premičacej doby, správne uzavrel, že nárok bol uplatnený až po márnom uplynutí kombinovanej premičacej doby.

90. Odvolací súd dospel k záveru, že dôvodne odvolateľ namieta aj nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie o tom, že vznesená námietka premičania zo strany žalovaného je námietkou uplatnenou v rozpore s dobrými mravmi. Poukazuje pritom na rozhodnutie NS SR sp.zn. 1 Cdo 148/2004, v zmysle ktorého dôvodné vznesenie námietky premičania v občianskom súdnom konaní (§ 100 ods. 1 OZ) nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ.

91. Zároveň odvolací súd duvádza, že otázka premičania a dobrých mravov bola riešená dovolacím, či ústavným súdom aj vo viacerých iných prípadoch, pričom z hľadiska vývoja aplikačnej praxe súdov je možné sledovať postupné odkláňanie sa od právneho názoru Najvyššieho súdu SR uvedeného v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 148/2004 <aspi://module='JUD'&link='JUD33547SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'/>. Je však potrebné zdôrazniť, že takýto odklon je možný iba vo výnimočných odôvodnených prípadoch.

92. Podľa nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 176/2011 <aspi://module='JUD'&link='JUD76838SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'/> (bezdôvodné obohatenie) je možné dospieť k záveru, že v niektorých prípadoch je vznesenie námietky premičania v rozpore s dobrými mravmi, avšak aplikácia tohto inštitútu by mala byť len výnimočná a nemala by zhojovať neznalosť zákona - t. j. neznalosť plynutia premičacích dôb. V tomto smere poukázal aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - vigilantibus iura scripta sunt - právo patrí bdelym. Preto je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premičania v rozpore s dobrými mravmi skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi v súlade s §3 ods.1 OZ postupovala s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou vigilantibus iura, ktorá predpokladá, že

každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich.

93. Judikatúra dovolacieho a ústavného súdu v otázke premlčania a dobrých mravov teda v zásade nevyklučuje, že vznesenie námietky premlčania by mohlo byť v rozpore s dobrými mravmi, avšak vždy musí ísť o veľmi výnimočné prípady, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor strany, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila. Postup podľa § 3 ods. 1 OZ [<aspil:// module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%25233'&ucin-k-dni='30.12.9999'>](http://aspil.module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%25233'&ucin-k-dni='30.12.9999'>) má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, keď voči strane konania by nepriznanie jej nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, prípadne k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania.

94. V prejednávacom spore okolnosti tohto prípadu nie sú takej výnimočnej povahy, kedy by bolo možné dôjsť k záveru, že vznesenie námietky premlčania žalovaným možno považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi.

95. Všeobecný poukaz na profesionálne podnikateľské postavenie žalovaného nemožno považovať za skutočnosti odôvodňujúce záver o tom, že vznesenie námietky premlčania možno považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Zároveň takéto závery sú v rozpore s rozhodovacou činnosťou NS SR, pretože žalobkyňa mala dostatok času, aby svoje práva uplatnila na súde pred uplynutím premlčacej lehoty a svojou pasivitou sa sama vystavila právnym dôsledkom spočívajúcim v možnosti žalovaného vzniesť námietku premlčania. Žalobkyňa v konaní nepreukázala žiadne závažné skutočnosti, ktoré by jej bránili v skoršom uplatnení práva.

96. Keďže žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola na súd podaná po uplynutí premlčacej lehoty, nebolo možné v tejto časti žalobe vyhovieť a preto odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku II. zmenil tak, že žalobu o zaplatenie 2.592,68 € titulom bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu zamietol.

97. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že vzhľadom na určovací výrok, v zmysle ktorého je zmluva bezúročná a bez poplatkov, už ďalšie platby žalovaný od žalobkyne požadovať nemôže.

98. O trovách celého konania (na súde prvej inštancie aj pred odvolacím súdom) odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2, § 262 ods. 1,2 CSP, žalobkyňa a žalovaný boli v konaní úspešný pomerne v rovnakej časti (žalobkyňa v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti a žalovaný v časti bezdôvodného obohatenia), preto odvolací súd nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov konania.

99. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).